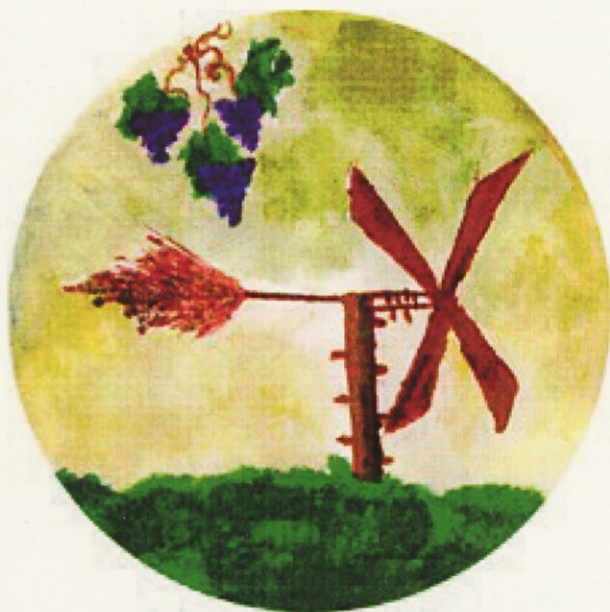


KLOPOTEC

Šolsko glasilo OŠ Miklavž pri Ormožu



OSNOVNA ŠOLA
MIKLAVŽ
PRI ORMOŽU
S PODRUŽNICO KOG



Eko šola

Šolsko glasilo
OŠ Miklavž pri
Ormožu

Številka 5

Letnik 2009

Namesto uvodnika ...

V poletnem času v naših vinogradih
že veselo pojejo klopotci. Le zakaj jih
postavljamo, če se jih ptiči več ne bojijo ali
pa se navadijo na njihov klopot?
Postavljamo jih, ker so simbol naših lepih
vinogradov. Klopotčeve pesmi se širijo po
naših krajih in s tem oznanjajo čas trgatve.

Pia Hlebec, 5. b

SkUP@j

OD 1957

LETOŠNJA ŠOLA V NARAVI NA POHORJU

Letošnji 6. razred smo na Pohorju v šoli v naravi preživelih šest dni, od 6. do 11. marca. Skupaj smo doživeli mnogo zanimivih stvari. Na primer: smučanje. Smučali smo od 9. ure zjutraj do kosila in še malo. Potem smo imeli dve uri počivanja. Večinoma smo kartali. V soboto in nedeljo zvečer smo imeli tudi turnir v kartanju. Z nami sta igrali tudi učiteljici Simona in Danica. V nedeljo smo se po dva in dva peljali tudi z motornimi sanmi. Takoj zatem smo dobili nalogo: vsaka soba je morala napisati svojo himno. Vsak večer smo imeli predavanja. V torek popoldan pa smo pripravili tekmovanje dveh jakostnih skupin. Najboljši med vsemi fanti je bil Aleš Lukman s časom 00:26:72, najboljša med dekleti pa je bila Natalija Stepišnik s časom 00:31:59. Kar se pa tiče noči in spanja, moramo povedati, da smo šli spat okoli ene ure zjutraj, vstali pa že ob sedmih, da smo pospravili sobe. V sredo smo se po kosilu odsmučali do parkirišča, kjer nas je že čakal avtobus, ki nas je odpeljal domov. Vsi pa moramo povedati, da nam je bilo na Pohorju zelo lepo in bi še enkrat z veseljem šli na tako šolo v naravi, kot je bila letošnja.

*Nika Bedekovič in
Natalija Stepišnik, 6. a*

Polje, polje



Oj polje, polje razcveteno,
si kot nevesta okrašeno,
pri rožah pisanih so v svatih
metulji v sukničah bahatih.
(cvetko Galar)

Kida Lukman

5.r

Ajda Lukman, 5. b

KAKO POMAGATI OTROKOM BREZ STARŠEV

Po svetu je veliko otrok brez staršev. Nekateri umrejo zaradi bolezni, spet drugi zaradi lakote. Če bi imela veliko hišo, bi pomagala vsaj nekaterim otrokom. Ne bi mogla vsem, nekaterim pa bi.

Omogočila bi jim vsaj topel obrok hrane in toplo posteljo. Tudi mami in očetu bi rekla, da jih stisneta med sebe, da občutijo vsaj malo tistega, kar občutim jaz, ti, on in mi vsi. Čeprav nimam lepega avta, lepe hiše in lepih oblek, imam starša, ki me imata zelo rada.

Lucija Fekonja

3. razred

KAKO POMAGATI OTROKOM BREZ STARŠEV

Rad imam mamo in ata, zato sem zelo žalosten, kadar slišim, da je kateri otrok brez staršev. Takim bi rad pomagal in imam tudi že ideje.

Povabil bi jih k sebi domov. Podaril bi jim nekaj igrač in jim kupil oblačila.

Plačal bi Unicefu, da bi lahko hodili v šolo. Moj dedek plača Unicefu, zato bom jaz kakor on. Prosil bi mamo, da bi enega otroka vzeli k nam domov. Kupili bi jim hišnega ljubljénčka, da ne bi bili žalostni. Najraje pa bi jim poiskal nove starše.

Blaž Zadavec
3. razred

RECEPT ZA TORTO PRIJAZNOSTI

Jaz, Jan, imam zelo rad slaščice. Od vsega pa najraje torto. Tako sem dobil zamisel, kako bi izgledala in tudi delovala torta, da bi bili vsi prijazni. Pa začnimo s sestavinami.

Vzamemo eno veliko posodo in vanjo najprej damo 1 kg dobre volje. Nato dodamo nekaj ljubezni, malo sreče, eno pest poljubčkov in prašek prijaznosti. Vse skupaj lepo premešamo in damo v pečico. Že po dvajsetih minutah začne iz pečice prihajati vonj po prijaznosti. Tako smo mi vsi doma postali prijazni. Vzemite si čas in poskusite tudi vi, ne bo vam žal.

Jan Zadavec, 3. a



Žan Polak, 1. a – V GARDEROBI

KAKO SPREMENITI NAŠO ŠOLO!

Šolo bi spremenil tako, da bi bila večja, imela bi velike učilnice in bi bila oranžne barve. Knjižnica bi bila velika in bi imela veliko knjig. V šoli bi imel vsak učenec svoj računalnik. Med poukom bi se manj učili in bi imeli daljše odmore. Vsaka učilnica bi imela svojo televizijo. Športni krožek bi imeli večkrat na teden. Vse učilnice bi bile v eni zgradbi. Imeli bi tudi veliko dvorišče.

Aljaž Lah
3. razred

PRINC IN PRINCESA

Nekoč, pred davnimi časi je za devetimi gorami bil prekrasen grad. V tem gradu je bila lepa princesa, ki se je hotela poročiti.

En dan kasneje se je mimo peljal princ Damjan, ki je tudi bil čeden. Ko je povabil princeso Damjano v svoj grad, je ona počakala zunaj, da odpre grajska vrata. Medtem je prišel zmaj in odnesel princeso. Damjan je to videl in hitro stekel v votlino s konji in vzel enega od njih. Hitro je stekel za zmajem in princeso. Princ je videl, kje ima zmaj zavetišče. Šel je in od blizu pogledal. Videl je čarovnico in mislil je, da je to zmajeve mati. Bila je res zmajeve mati. Drugi dan zjutraj je šel v jamo, kjer so vsi spali. Ker je bil zmaj triglavi, je spal samo z eno glavo, drugi dve sta bili čuvaja. In zato je princa ena od glav prestrašila. Drugo jutro je spet šel in tokrat z mečem. Zmaja je hotel ubiti. Kraljična se je zbudila, da bi to videla. Boril se je že eno uro, medtem se je zbudila čarovnica in zmaju pomagala. Princesa je prišla čarovnico za vrat in čarovnica je umrla. Zmaja pa je polila z raztopilno vodo, ki premaga zlo.

Ko sta premagala zmaja, sta šla pred kralja Dominika in pred kraljično Dominiko. Vprašala sta, če se lahko poročita. In kaj sta kralj in kraljica rekla? Rekla sta, da. Lepo sta se poročila in živela do konca svojih dni.

Jakob Lukman, 5. b



Erik Hauzer, 1. a

ŽEBLJARSKA

DRAMA: 10. dejanje, 6. prizor

**KOVAČ – šef
VAJENEC – Franček**

KOVAČ: »Franček, dej preštej, keko cvekov sma mija včera pa gnes naredla!«

FRANČEK: »... 1 ... 10 ... 12 ... 15 ... 30 ... 30 jih je.«

KOVAČ: »Ja, kak vraga 30, če pa jih je blo včera 25. Ve pa sma jih ne gnes samo 5 naredla, pa že celi den delama! To je meni nekšo sumljivo!«

FRANČEK: »Ja jas ne vem ki so!«

KOVAČ: »Franček ... ke ti že celi cajt neke meziš? Pa nekšo preveč pune žepe maš, se ti ne vidi?«

FRANČEK: »Ja, to pa man jaz krüh v žepe, ke sen ne moga pri jūžini pojesti. Če vi slučajno dvomite v mene?

KOVAČ: »Ne, ne dvomim, samo jos bi vseeno rad tvoje pune žepe pogledno. Ve lahko ne?«

(Kovač stopi do Frančka in mu pogleda žepe.)

KOVAČ: »Evo eden, dvo, tri, štiri, pet ... no, ker ze ne ve ki so toti cveki?«

FRANČEK: »Ja no ... to sem si jos štejo samo sposoditi, ve ne drugo!«

KOVAČ: »Samo, Franček, ovi drugi žep pa ti je ve še stalno nekši puni. Ja ke pa te ton maš?«

(Kovač pregleda še drugi žep)

FRANČEK: »Ja ... no ... ve pa si te nemrem cvekov z roko zabijati, ne? Te pač nūcam še hamer!«

Samanta Lisjak, 9. a

NI ODGOVORA

(gazela)

Na vprašanje, kako ohraniti naravo, ni odgovora;
na vprašanje, kako ohraniti nebo plavo, ni odgovora.

Na vprašanje, kako reševati probleme
ali kako ohraniti med ljudmi spravo, ni odgovora.

Na vprašanje, kako brez hrane nahraniti ljudi,
na vprašanje, kako ohraniti zeleno travo, ni odgovora.
Na vprašanje, kako pomagati ljudem, ki jih imamo radi,
na vprašanje, kako si ustvariti življenje pravo, ni odgovora.

Na vprašanje, kako porabiti svoj čas,
celo na vprašanje, kako skuhati dobro kavo, ni odgovora.

Takrat, ko pa se končno nekomu nekaj posveti,
takrat, ko bi mu nekdo vzkliknil bravo, takrat tudi

NI ODGOVORA!

Tjaša Novak, 9. a

V ŠOLI

Tü sedimo pa v zrak gledimo,
ker se smejimo, učitelon težimo.
Papirčke mečemo pa čigumije žvečemo.

Ko vüra je 10.10 na malco letimo spet.
Tan se vsi skup najemo,
da se lahko dale vičimo.

Pouka mamó še štiri ure
in se končno rešimo te more.

Nika Novak, Patricija Sovič, 8. a



Domen Težak, 1. a - TELOVADNICA

DON'T ASK WHY

Don't ask why
My eyes are tearful ...
Don't ask why
My face is pale ...
Don't ask why
I'm quiet all day long ...
Don't ask why
It's all hard for me ...
Don't ask, because you know,
that's all your fault ...

Melisa Gjura in Tjaša Novak, 9. a

LJUBEZEN

Ko sedel sem na dvorišču,
zaslišal sem zvonec
na sosednjem parkirišču,
bilo je lušno dekle,
skoraj bi me konec.

Me vprašala je,
ali grem na sladoled.
Sem rekel ji da
brez oporekanja.
In šla sva na polet.

Med potjo me je hudo bolel želodec,
ne vem, zakaj,
ne vem, kako,
ampak lepo je bilo.

To je ljubezen, vam pravim,
ena bolezen.
Ampak kaj, če je lepa,
to vam prisežem!

Luka Štampar, 7. a

MOJA ŽIVAL

Moja muca ima črno-belo dlako. Ime ji je Mujca. Rada pije mleko in lovi krte in miši. Ni poredna, je pa jezna. Imam jo zelo rad. Zelo rada se igra z žogico. Moja mama ji vedno naliije toplo vodo. Je zelo hitra. Rada jezi kužka Kastorja. Ima svetlo modre oči. Te moje muce nikomur ne dam.

Matjaž Zdravec, 2. a



MOJA MUCA

Moja najljubša žival je muca. Moji muci je ime Mici. Je sive barve. Imam jo zelo rada. Rada se igra z mano. Zelo rada skače. Njena mama je Pikica. Je zelo hitra.

Vanessa Škarjot, 2. a



MOJ PSIČEK

Moja žival je psiček. Rad se igra z menoj. Je bele barve. Ima črne oči in rad je zunaj. Ko kdo pride, vedno laja. Ime mu je Snežko. Vedno, ko se peljem s kolesom, teče za menoj. Ko pridem domov iz šole, je zelo vesel. Tudi jaz sem vesel, da ga imam.

Adrijan Trstenjak, 2. a



MOJE PRVE PALAČINKE

Med lanskimi počitnicami sem bil pri bratrancu. Nekega dne tete ni bilo doma, ker je morala v službo. Ker sva bila lačna, sva se odločila, da si bova spekla palačinke. Pekla sva jih na štedilniku. Spekla sva jih skoraj dvajset. Bila sva zelo lačna. Pet palačink sva pustila za teto. Kuhinjo sva pospravila in jo razveselila.

Sandi Perger, 5. a

KDO JE NAPRAVIL VIDKU SRAJČICO (tehniški dan)

S poukom smo pričeli ob 7.45 zjutraj. Obiskala nas je gospa Silva s Huma. S seboj je prinesla kolovrat in statve.

Najprej smo lahko predli na kolovratu. Za prvič nam je šlo odlično, nam je povedala gospa Silva. Nato smo šli tkat na statve. Tudi tam smo bili zelo spretni. Da ne boste mislili, da fantje niso za tako delo. Našim dečkom je šlo zelo dobro. Iz vlaken smo izdelali vsak svojo rožico, ki smo jo dali mamicam za materinski dan. Naredili pa smo si tudi verižice. Na koncu, ko je gospa Silva že odšla, smo si sešili vsak svoj vzglavnik. Da ne bom pozabila na učiteljico. Učiteljica nas je ves čas snemala in nam pomagala.

Upam in vem, da smo se vsi nekaj naučili in si zapomnili. Zato pridite kaj v 5. a, kajti tu smo že pravi krojači.

Če želite, da vam kaj sešijemo, pridite! Ne bojte se, ne bo potrebno plačati, le dobro voljo pokažite!

Ines Murad, 5. a

USTRAHOVANKA

Kosilo je že skuhano,
ampak veš, da je v šoli nekaj zakuhan.

V skrbeh sedeš,
a vidiš popackan cel sedež.

Ko razmišljaš, kaj se bo zgodilo,
od strahu primeš milo.

Ko primeš brisačo, da bi se obrisal
vidiš, da se ti je mlečni napitek skisal.

Ko pa ga zliješ stran,
vidiš VAMPIRJA tam!

Božidar Drvar, 5. a

REVŠČINA IN CANKARJEVI BOBI

Revščina je nekaj, kar lahko doleti vsakogar. Dokler je ni, sploh ne verjamemo, da obstaja. Ko pa pride, pa se resno zamislimo nad vsem, kar smo kadar koli v življenju storili. A po toči zvoniti je prepozno!

Dostikrat pa za ta usoden pripetljaj sploh nismo krivi sami. V revščini ljudje delajo grde in hudobne stvari kar iz obupa. Kaj pa revščina sploh je? Odgovori so lahko zelo različni ... Mogoče za nekoga revščina pomeni biti brez lepih copat iz izložbe; za druge mogoče, da ne greš na morje; spet za tretje, da še niso prepotovali sveta ... Ampak nič in res čisto nič od zgoraj naštetega zame ne predstavlja revščine!

Resnične revščine mi v Evropi še, hvala Bogu, ne čutimo tako zelo očitno. Čutijo pa jo na Črni celini in na Bližnjem vzhodu, kjer se ljudje borijo za preživetje iz dneva v dan. Ko umirajo otroci, tudi naših let, ki nimajo dovolj hrane. Ali še huje, ko ni vode. Revščina je takrat, ko moraš kot otrok delati denimo v rudniku, da pomagaš preživeti družino.

Torej ... Ali smo mi res revni, če ne dobimo vsak mesec žepnine? In ravno ta odtенок življenja je Cankar skušal nekako opisati, поблиže predstaviti v črtici Bobi ... Peter in Mihče. Reven, a dobrodušen, poln upanja na boljše življenje je lik Petra. Ampak v materialnem smislu je Mihče res dosti bogatejši od Petra. Kaj pa drugače? Zdi se mi, da je Cankar vede ali nevede sporočil tudi to, da pa tudi Mihče ni tako bogat. Reven je v prijateljstvu, v cenjenju svojih najdražjih – tistih, brez katerih enostavno ne moremo – prijateljev. In sama rada verjamem, da je tako revščino težje izbrisati; saj če sam ne ceniš prijatelja, potem ne moreš, ne smeš od njega zahtevati, da ceni tebe!

Melisa Gjura, 9. a

NESREČA

Neko sončno nedeljo smo se peljali s kolesi v Središče na sadno kupo. Ko smo se vračali domov, sem padel po cesti in si porezal nogo. Močno mi je tekla kri in mama mi je dala robec in mi tako ustavila kri. Ata je poklical strica, da je prišel po mene z avtom. Odpeljali so me v Ormož v zdravstveni dom, kjer sem dobil pet šivov.

Potem me je mama peljala še na sladoled. Tako se je končalo moje nedeljsko kolesarjenje.

Gregor Fekonja, 5. a

POTOVANJE

Ko kovček zaklenemo,
na letališče krenemo.

Najprej v Španijo,
pol pa v Britanijo,
v Etiopijo po kavo,
po kekse pa na Javo.
Naslednja postaja je Laos,
kjer vlada kaos.

Nastja Habjanič, Klavdija Robič, 8. a

IMAM IDEJO ZA RECEPT TORTE PRIJAZNOSTI

Živela je slaščičarka po imenu Mija. Pekla je najboljše torte v celi vasi. Najraje so jih imeli otroci.

Nekega dne se je odločila, da bo spekla najboljšo torto prijaznosti.

V roko je vzela njeno skrivnostno knjigo z recepti. V posodico je stresla:

250 g pozornosti,
250 g poslušnosti,
180 g občutkov,
4 jajčne pomoči.

Ko je zamesila vse sestavine, je takoj začutila, da bo torta dobra. Ko je torto dala pečt, je iz pečice prihajal čudovit vonj, ki je pritegnil vse otroke iz cele vasi. Takoj so se odpravili k slaščičarki Miji vprašat, kaj peče, da tako diši. Mija se jih je razveselila. Vzela je torto iz pečice in jo prelila s čokolado ljubezni. Takrat so otroci občutili, da morajo biti prijazni in ljubeči eden do drugega, če hočejo upati na lepši svet. Ko so torto poskusili, so se odločili, da bodo upoštevali Mijin nasvet.

Ivana Pšak, 3. A

IMAM IDEJO: KAKO POMAGATI SOŠOLCEM V STISKI

Ljudje, pravzaprav vsa bitja na tej naši ljubi zemlji, tudi živali in kdo ve, morda celo rastline, smo kdaj v stiski. Vsi smo kdaj do vratu v težavah, ki se nam zdijo brezizhodne in nepremostljive, vsi smo kdaj prepričani, da nam je sedaj pa res odklenkalo. Vidimo tisto, pred čemer nas je najbolj strah. Strah ima velike oči. Prav zato je veliko lažje, če naše težave delimo z drugimi. Veliko lažje je, če se nekomu zaupamo, mu povemo, kaj je narobe in kaj nas skrbi, zakaj smo zaskrbljeni in zakaj se počutimo turobno. Oseba, ki ve, kako nam je pri srcu in našo situacijo opazuje nepristransko, nam bo veliko lažje pomagala premostiti oviro in poiskati izhod, pa naj se zdi še tako neverjetno.

Zakaj pravzaprav? Seveda zato, ker je ne bodo težili kilogrami nagradenih skrbi in ker se ne bo obremenjevala s tem, kako naj reši problem brez posledic in kako bo, če ga ne reši, in ali bi se morda kar vdala. Ta, nam zaupna oseba nam bo povedala svoje objektivno mnenje, a na subjektiven in čustven način. Potrpežljivo. Razumevajoče. Iskreno.

Sami se moramo odločiti, kakšni osebi se bomo zaupali. Bomo izbrali osebo, ki nam je blizu, ki nas pozna in nas ima rada, a ne deli istih težav z nami in torej ne ve, kako se počutimo? Če izberemo takšno osebo, lahko pričakujemo zgolj sočutje in kakšen dobrodejen nasvet, ki se ji zdi primeren.

Lahko pa izberemo osebo, ki je v nasprotju s prvo osebo sama imela podobno izkušnjo kot mi, ki se je tudi sama nekoč znašla v podobnem precepu. Takšna oseba nam poleg vsega ostalega lahko ponudi še razumevanje, saj bo natanko vedela, kako se počutimo, zato nas bo seveda lahko ustrezno potolažila. Razen tega se bomo počutili sigurnejše, saj bomo vedeli, da nismo edini na svetu, ki se spopadamo s takšnimi težavami. In, si bomo rekli, če je težavo lahko rešila ta oseba, jo bomo pa še mi!

Navsezadnje lahko izberemo tudi osebo, ki je v tem trenutku v enakem položaju z enako težavo. Ta primer je morda najmanj primeren, saj bomo najbrž dočakali zgolj tarnanje in jadikovanje sotrpina. Morda lahko računamo celo na kakšen uporaben namig ali pozitivno razmišljanje te osebe, a vsekakor rešitvi problema ne bomo ravno kaj dosti bližje.

V skrajnih primerih, ko pogovori z zaupno osebo ali samostojno spopadanje s težavo preprosto niso več dovolj, nam ostanejo še psihiater, psiholog, klinični psiholog ali psihoterapevt. Mnogi se ne morejo znebiti predsodkov, češ da je to nekaj groznega, da so to osebe, h katerim gremo, kadar smo na robu izgube razuma ali kadar smo na smrt bolni. Nič od naštetega ne drži. To so zgolj ljudje kot vsi drugi; prijatelji, ki nam želijo pomagati k večjemu zadovoljstvu in samospoštovanju v življenju. Če torej

nimamo prijatelja ali sorodnika, s katerim bi se lahko pogovorili, lahko mirne duše in odprtega srca odkorakamo v ordinacijo psihologa ali psihiatra.

A kaj lahko storimo sami, da bi pomagali bližnjim? Kaj lahko storimo mi; tukaj, zdaj in takoj? Neštete priložnosti se nam ponujajo v našem vsakdanu, dobesedno pred našimi očmi, a kaj, ko so nam tako blizu, da jih pogosto kar spregledamo. Govorim seveda o šoli. O tej, nekaterim odmaknjeni in hladni obvezni učni ustanovi, drugim pa domačni in priljubljeni hiši znanja, ki širi obzorja in nam približuje svet. V šoli se čisto vsak dan odvijajo procesi, ki jih imenujemo poslušanje, odgovarjanje, učenje, delanje, pisanje in spraševanje. Hranjenje in pitje. Smeh, zabava in pogovor. Pretepanje, kričanje in prepiranje. Če se osredotočimo predvsem na slednje, opazimo, da nam vsak pogovor, nadalje prepir ali celo pretep, ponuja pravo zakladnico možnosti pomoči drugim.

In prav to je razlog, da sem se odločila opisati možnosti in razloge za pomoč sošolcem in prijateljem v stiski!

Pomagajmo si eden drugemu, saj smo vsi ljudje, potrebni zaščite in varnosti! Bodimo prijazni in potrpežljivi eden do drugega, kajti vsak si želi občutka, da ga ima nekdo rad, ga spoštuje in mu zaupa! Bodimo humani. Poskušajmo se držati osnov empatije, uživimo se v druge, poglobimo se v njihova čustva in občutja. Imejmo se radi, kajti vsi smo ljudje iz mesa in krvi, istih korenin in enakovrednih misli!

Larisa je že nekaj časa zelo nesrečna, saj je pod velikim pritiskom. Njena starša se ločujeta, Larisa pa je dovolj stara, da se sama odloči, pri kom po ostala. Mati pod vso silo hoče, da ostane pri njej, oče pa se bori, da bi se odločila ostati pri njem. Starša drug drugega blatita, sramotita, Larisi nalagata hudobne zgodbe drug o drugem in si celo grozita. Larisa je v precepu. Noče se zameriti nobenemu od staršev, hkrati pa ne ve, kako naj se odloči. Zaupala se je najboljši prijateljici Anji. Anja ne ve, kaj naj stori. Kako lahko

pomaga Larisi?

Anja je lahko zelo ponosna, da se ji je Larisa zaupala, saj ji ta očitno zaupa in je njenja, da ji bo Anja lahko pomagala ali pa vsaj svetovala in potolažila. Najboljša možna rešitev je sproščen klepet. Anja se naj pozanima, kako resna je zadeva in ali sta starša sicer, v drugačnih okoliščinah, razumna in razumevajoča. Previdno naj poskuša ugotoviti, kako globoko psihično škodo je utrpela Larisa. Če oceni, da je Larisa dovolj močna, da bi med staršema lahko speljala umirjen pogovor, naj ji ga predlaga. Najboljše bi seveda bilo, če bi se vsi trije, torej Larisa, mati in oče, odpravili na pogovor k psihologu. Ta bi organiziral umirjen klepet pod njegovim nadzorstvom, v katerega bi lahko posegel, če bi stvari ušle nadzoru. Ker pa bi se Larisina starša temu najbrž uprla z običajnimi argumenti, češ da se ta družinska zadeva ne tiče nikogar tretjega, bi bilo verjetno res najboljše, da Anja Larisi predlaga umirjen pogovor zgolj med njimi tremi. Larisa naj staršema postavi ključna vprašanja: Ali se zavedata in sploh pomislita na to, kako se ob vsej tej zmešnjavi počuti ona? Ali ne uvidita, da je prestrašena in zmedena, ker ne ve, h komu se naj zateče? Ali nista tudi onadva mnenja, da bi bilo veliko boljše, če bi se skupaj usedli za mizo in se v miru pogovorili o vsem, namesto da se ščuvajo drug proti drugemu? Larisa naj oba starša prosi, da ji v miru razložita, zakaj si želita, da bi bila pri njima. Proti koncu pogovora naj Larisa razloži svoje želje – pri kom želi biti in zakaj. Skupaj naj se zmenijo za rešitev, s katero bodo vsi zadovoljni. Morda bodo problem rešili na pol – pol način: Larisa bo polovico časa preživela pri očetu, polovico pa pri materi. Ali pa se bo odločila zgolj za enega skrbnika. Kakorkoli, na tak način jim bo zagotovo uspelo rešiti težavo. Če pa zaradi vroče krvi slučajno res ne bi šlo, jim še vedno ostane rešitev – pomoč četrte osebe. Larisa se nenazadnje po Anjinem priporočilu lahko obrne tudi na šolsko psihologinjo.

Tomaž izhaja iz družine z zelo neurejenimi odnosi. Je velik

zapravljivec in za povrh tudi še zelo nezanesljiva oseba. Ves denar, ki ga dobi, nemudoma zapravi za sladkarije, igralne avtomate in druge nepomembne drobnarije, ki pa se sčasoma naberejo in oblikujejo prav zajeten znesek. Toda zdaj se je znašel v zelo resnih težavah. Mestnemu pretepaču dolguje večjo vsoto denarja, ki pa je seveda nima. Pretepač je obljubil, da se ob koncu prihodnjega tedna oglasi, in če Tomaž ne bo imel denarja, ga bo »na mrtvo namlatil«. Tomaž tega nikomur ni povedal, saj se je preveč bal. A vseeno je izvedel njegov sošolec Jure. Jure se ne more odločiti, kaj naj stori. Naj Tomažu pomaga? A kako?

Juretu se je odprla možnost, da pomaga bližnjemu in si razen tega zagotovi še prijatelja. Čeprav je morda tvegano, da denarja ne dobi nazaj, bi bilo najprikladnejše, da Tomažu posodi znesek, ki ga mora ta odplačati pretepaču. Jure naj Tomažu v miru in v resnem tonu razloži, da to, kar počne, ni v redu in da ne vodi nikamor drugam, kot le v težave. Pove naj mu, da mu bo posodil denar, saj noče, da bi se Tomažu kaj zgodilo, vendar pa pričakuje, da bo v prihodnje nehal tako brezglavo zapravljati. Jasno naj mu tudi razloži, da pričakuje, da mu bo denar vrnil. Ob tem naj Jure poudari, da ni potrebno, da mu Tomaž ves denar vrne naenkrat, saj ve, da ga tako hitro ne zmore zbrati, da pa vseeno hoče, da mu počasi, lahko po obrokih, če mu je ljubše, odplačuje posojen denar. S takim načinom reševanja bo Jure dosegel dvoje. Prvič bo Tomaža rešil pred fizičnimi poškodbami, ki bi mu jih nedvomno prizadejal mestni pretepač, hkrati pa bo Tomaža postopno tudi navadil na odgovornost. Tomaž bi začenjal razumeti, da je obljube treba držati in da mu vseh teh težav sploh ne bi bilo treba imeti, če denarja ne bi tako brezmiselno zapravljjal. Tomaž bi v Juretu videl prijatelja, ki mu je pomagal iz stiske, zato bi ga spoštoval in mu bil hvaležen. Ko bi se v prihodnje kdaj v težavah znašel Jure, bi mu Tomaž nedvomno priskočil na pomoč.

Profesor slovenščine je bil na današnji dan še posebej slabe

volje, saj avta na servisu še vedno niso popravili, zato je moral v službo peš. Ko je na hodniku že navsezgodaj zjutraj zagledal dva pretepača, mu je prekipelo. Zgrabil je prvega izmed njiju, ki mu je prišel pod roke – Blaža, in ga odgnal s sabo k ravnatelju. Blaž je vedel, da mu stroga kazen ne uide. A on sploh ni bil kriv! Tom, ki je bil tri leta starejši od njega, ga je na hodniku napadel, ker mu ni hotel dati čokolade. Ravno v tistem trenutku je na hodnik prispel profesor in ju zagledal. Ker mu ni bilo jasno, kaj se dogaja, je menil, da se preprosto dva pretepata. A Blaž ni imel nobenega dokaza, da je bilo dejansko tako, kot je trdil. Zgolj Goran, plahi učenec nižjega razreda, ju je videl. Blaž je bil prepričan, da se iz strahu pred Tomom ne bo upal vpletati.

Goran se je med tem ubadal s podobnimi vprašanji. Naj pomaga nedolžnemu Blažu? Ali pa se preprosto dela, kot da ničesar ni videl? Kaj naj naredi, kako naj pomaga?

Odgovor je v bistvu precej preprost. Seveda je pravilno, da Goran Blažu pomaga. Na kakšen način, je seveda takoj jasno vsakomur, a Goran je v tistem hipu pod pritiskom, saj se mora na hitro odločiti, kar ga zmede. Najbolj pravilno bi bilo, da Goran gre k ravnatelju in mu celotno zadevo razloži. Zbrano in mirno mu naj obnovi celoten dogodek, kateremu je bil priča. Iskreno naj razloži, da je sprva okleval, saj se je bal Toma, močnejšega učenca iz višjih razredov. Pomembno je, da Goran poudari, da je Blaž v celoti nedolžen in zgolj žrtev prehitrega posredovanja profesorja slovenščine, ki je ukrepal, preden se je prepričal, kaj se sploh dogaja. Blaž bo njegovo zgodbo potrdil, kar bo zgodbi vdahnilo verodostojnost. Tomova nasilnost je seveda že splošno znana, zaradi česar bo ledina že precej stopljena, preden bosta zaorala vanjo. Ravnatelj, usposobljen za ravnanje v takšnih primerih, bo dal mednje poklicati tudi Toma, da bo tudi on povedal svojo plat zgodbe. Seveda je nemogoče predvideti Tomovo reakcijo. Morda se bo takoj vdal in vse priznal ter se tako poskušal izogniti kazni ali pa bo vse zanikal in trdil neko povsem drugo zgodbo. Vendar sta

Blaž in Goran v premoči, razen tega pa ima laž kratke noge. Takšno ravnanje s strani Gorana bi bilo najbolj korektno. Bilo bi pravično do Blaža in poučno za Toma, hkrati pa bi ga prevzel prijeten občutek, ki ga občutimo, kadar s svojimi dejanji pripomoremo k sreči drugih.

Svojim sošolcem in prijateljem lahko pomagamo na nešteto načinov v neštetih primerih, ki se nam pokažejo v življenju – morda prav s tem namenom. Namreč da pokažemo svojo pripravljenost pomagati bližnjim in tako tudi drugim damo občutiti košček topline, ki nas obdaja ter jim privabimo nasmeh na obraz!

IMAM IDEJO! Utrnila se mi je misel, ne nova, a vendarle sveža in iskrena, kakor rahla sapica v Sahari! Uresničimo jo, to idejo! POMAGAJMO DRUGIM! IMEJMO SE RADI! SOČUSTVUJMO! TOLAŽIMO! SVETUJMO! BODIMO PREPROSTO TO, KAR SMO – RAZUMEVAJOČI, ISKRENI LJUDJE!

Ronja Rajh, 9. a

»KAKO DOLGO ŠE?«



Marko Rotar, 9. a

NATIONAL GEOGRAPHIC Junior

National Geographic Junior
obdaruje prednaročnike!



Revija National Geographic Junior bo
tudi v novem šolskem letu 2009/10
polna zanimivosti in presenečenj,
ki jih ne smeš zamuditi!

Pisali bomo o vikingih, ognjenikih,
nenavadnih živalih, ki so na robu izumrtja,
spoznavali osupljive rekorde iz sveta ljudi,
živali in rastlin ter se večkrat podali na potep
z izkušenimi raziskovalci in pustolovci.



zložljiv daljnogled



dvojna počitniška številka
revije na 88 straneh

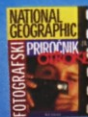
Naročnina za 10 števk v obdobju
od septembra 2009 do junija 2010:

samo 29 EUR,
če boš revijo prejemal v šoli

samo 32 EUR,
če boš revijo prejemal na dom



+ od septembra naprej
vsak mesec darila
za naročnike



Vsak nov naročnik postane tudi član
KLUBA NG JUNIOR in prejme osebno člansko
kartico ter brošuro s seznamom ugodnosti.



**NATIONAL
GEOGRAPHIC**
SLOVENIJA

Naročila in informacije:

tel. 080 1922 | www.junior.si

narocila@rokus-klett.si | pri šolskem poverjeniku